

Otevřený dopis předsedovi vlády České republiky Vladimíru Špidlovi

Vážený pane předsedo, celý národ dnes sleduje Váš odhodlaný zápas o podobu státního rozpočtu na rok 2004. Ani ministři Vaší vlády nezůstávají pozadu v předkládání návrhů, které, pokud jsou vykradeny z původního republikánského programu, mají svoje opodstatnění, logiku a prospěšnost pro stát i společnost. Pokud to jsou však originální nápady ministrů a jejich podřízených, jsou mnohdy urážející zdravý rozum, v každém případě však naprosto nesmyslné. Trapné je i to, když ministryně školství navrhuje zrušení výuky dějepisu nebo ministr práce a sociálních věcí snížení sociálních dávek.

V tomto dopise Vás, ani Vaše kolegy však nechci kritizovat. Právě naopak. Rád bych Vám pomohl najít chybějící finanční částky, tak, abych přispěl ke splnění kritérií Evropské unie.

Jak jistě víte, byl zřízen program na podporu výstavby nájemních bytů a technické infrastruktury. V rámci tohoto programu se počítá se státním příspěvkem ve výši 50 000Kč na jednu zkolaudovanou bytovou jednotku. Detailní postup je znám Vaším podřízeným, kteří takto vyplácejí ročně miliardové částky.

Ministrům Vaší vlády i jejich podřízeným však pravděpodobně unikl jeden vcelku drobný detail. Jak uvádím v příloženém dopise, který obdržel jak ministr pro místní rozvoj, tak ministr vnitra, místopředseda vlády, výše uvedená státní dotace by měla být zúčtována a jestliže nebyl realizován plánovaný počet bytových jednotek, měla by být poměrná částka vrácena zpět do

státního rozpočtu. Uvedme si malý příklad. V lokalitě je plánována výstavba 50 bytových jednotek. Na ně je ze státního rozpočtu uvolněno 50 x 50 000Kč.

Realizována je však pouze polovina plánovaného počtu bytových jednotek. Do státního rozpočtu by tak měla být vrácena částka 25 x 50 000Kč. Tomu však v mnohém případech zabrání potvrzení vydaná obecními úřady českých a moravských měst a obcí. Takové potvrzení totiž úplně ignoruje skutečnost, ale vychází z projektovaného počtu. Zda se potom radnice s firmami o takto získaný přebytek dělí, nevím. Není však nutné ani provést výpočet, abychom mohli konstatovat, že tímto způsobem unikají ze státního rozpočtu stamiliony, možná miliardy korun. Přesné číslo se ovšem dá zjistit pouze jediným způsobem. Podle vzoru Policie České republiky, která několik let zpátky prověřuje všechny případy vražd kvůli nedávnému skandálu se středočeskou vražednou dvojicí, prověřit ve všech případech za několik posledních let, zda při poskytování a hlavně vyúčtování státní dotace na technickou infrastrukturu bylo postupováno v souladu se zákonem a zda neexistuje rozpor mezi počtem kolaudačních rozhodnutí a potvrzením vydaným obecním úřadem.

Jsem si vědom toho, že taková práce je nevděčná a namáhavá. Mohla by se stát i hroblem pro Vaši politickou stranu s ohledem na stovky nebo tisíce žalob na funkcionáře státní správy a samosprávy. Nezávidím Vám tuto situaci. Pokud jste však svoje volební sliby myslel vážně a pokud disponujete dostatečnou autoritou, je

Vaší povinností tento námět prověřit.

V opačném případě není důvod proč vystupovat v médiích s návrhy na reformu veřejných financí, když zjevný případ zneužívání státního rozpočtu je ignorován pro úzké osobní a stranické zájmy.

PhDr. Miroslav Sládek

Příloha

Ministerstvo vnitra ČR
krukám ministra vnitra
Nad Štolou 3, Praha 7

Věc: Státní dotace na technickou infrastrukturu z programu "Podpora výstavby nájemních bytů a technické infrastruktury" podezření na porušování podmínek Mechanismus čerpání: Na určitém území se vyprojektuje bytová výstavba a na její zainvestování se požádá o státní dotaci. Výše dotace je určena počtem plánovaných bytových jednotek. Splnění nároku na státní dotaci má být doloženo kolaudačními rozhodnutími. Pokud se ale postaví méně bytových jednotek, nedoloží se kolaudačními rozhodnutími, kterých je pochopitelně méně, ale vystaví se potvrzení o tom, že bylo dosaženo projektovaného počtu bytových jednotek. Tím se zajistí, že firma provádějící výstavbu nemusí vrátit poměrnou část státní dotace.

Konkrétní příklad: Při kontrole vyžádané Magistrátem města Brna a provedené Kontrolním výborem Zastupitelstva městské části Brno-Útěchov bylo zjištěno, že v lokalitě "Zahradní městečko" bylo projektováno 64 bytových jednotek. Na tento počet byla nárokována a

převedena státní dotace (64 x 50 000Kč). Zkolaudováno bylo však jen 48 bytových jednotek (pokud zahrme i rozestavěné domy, u kterých není ale zatím jisté, že budou skutečně zkolaudovány jako dvoubytové), jinak by tento počet byl podstatně nižší. Radnice starosta a vedoucí stavebního úřadu však vystavily potvrzení o tom, že "počet bytových jednotek odpovídá podmínkám pro přiznání státní dotace" a tím také potvrdili, v rozporu s počtem kolaudačních rozhodnutí, že v této lokalitě bylo zkolaudováno 64 bytových jednotek.

Předpokládaný rozsah podobného čerpání: Podle vyjádření odborníků je to situace naprosto obvyklá ve většině obcí a zahrnuje stovky lokalit v ČR a stovky milionů korun.

Opatření: Bylo podáno trestní oznámení na starostu a vedoucí stavebního úřadu. Vzhledem k postupu vyšetřovatele tohoto případu, který k němu přistupoval ledabyly až výsměšně, nepožil zápis, jakoby byl přesvědčen o tom, že je zbytečně vzhledem k okolnostem cokoliv podnikat a také vzhledem k tomu, že do případu je zapojena vlivná brněnská firma (Železniční stavitelství Brno) a v obci jsou slyšet hlasy, že je schopna zařídít to, aby byl tento případ odložen proto byl podán podnět také Inspekcí ministra vnitra. Podklady byly předány také Ministerstvu pro místní rozvoj ČR.

Žádám Vás tímto o vyjádření zda výše uvedený postup je správný a v souladu se zákony.

V Útěchově dne 2. 10. 2003 PhDr. Miroslav Sládek

Štvanice proti Benešovi

Na Benešovu hlavu se zase jednou snesla sprška kritiky, nadávek a zlovolných pomluv. Formálně tato sebranka Beneše napadá kvůli jeho chování v době Mnichova v září roku 1938 a v době února roku 1948

Nedávný návrh na uznání zásluh prezidenta Beneše o československý stát parlamentem vyvolal u některých neblaze proslulých poslanců, "novinářů" a "politologů" bouři nevole. Na Benešovu hlavu se zase jednou snesla sprška kritiky, nadávek a zlovolných pomluv. Formálně tato sebranka Beneše napadá kvůli jeho chování v době Mnichova v září roku 1938 a v době února roku 1948. Tito výtečníci kupodivu zcela opomíjejí některé chyby, za něž si Beneš kritiku oprávněně zaslouží. Vysvětlení je vcelku prosté.

Útoky na Beneše kvůli Mnichovu a kvůli únoru 1948 hrají pouze zástupnou roli

Protibenešovská propaganda se tímto způsobem jen snaží využívat traumat z minulosti. Zdejší štvanice proti Benešovi se jaksí neodvažují otevřeně přiznat, že jej napadají především kvůli tomu, že Beneše zuřivě nenávidí jejich němečtí "přátelé". V očích Němců totiž Beneš spáchal dva "strašlivé

zločiny". Významně se podílel na osvobození Čech a Moravy z německo-habsburské nadvlády za první světové války a na vytvoření československého státu v roce 1918. Druhým Benešovým "zločinem" se podle Němců stala jeho zásluha o poválečný odsun sudetských Němců zpátky tam, odkud předtím přišli jejich předkové. Odsunem přitom Beneš sudetákům vlastně splnil jejich přání, vyjádřené heslem "Heim ins Reich" "domů do říše", ovšem jiné podobě, než si velkoněmečtí šovinisté představovali. Podle představ nemalé části Němců se návrat sudetáků do vlasti má uskutečnit zabráním Čech a Moravy Německem.

Podívejme se nyní blíže na důvody, které Beneše vedly k podřízení se mnichovskému diktátu v roce 1938 a k nezabránění převzetí moci komunistickou stranou v únoru roku 1948, tedy na počiny, za něž je Beneš soustavně očeřován.

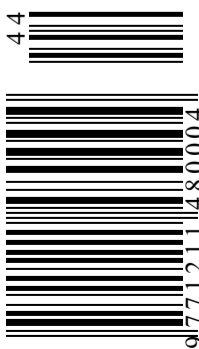
Rozhodování prezidenta Beneše se v roce 1938 opíralo o jeho dobrou znalost celkové mezinárodněpolitické situace. Beneš dobře věděl, že Československo musí čelit německé rozpínavosti samo, bez jakýchkoliv spojenců. Beneš znal smýšlení vládnoucích kruhů Velké Británie a Francie. Tamní "elity" pokládaly, stejně jako

Němci, Slované za podřadné lidi. Na slovanské státy ve střední a východní Evropě pohlížely prezírávě. Toho velmi obratně využívala německá propaganda. Pod jejím vlivem bylo Československo chápáno jako žalář národů, v němž dochází k brutálnímu útlaku civilizovaných sudetských Němců ze strany zaostalých a barských Slovanů. O skutečné situaci v Československu se na Západě skoro nikdo nechtěl přesvědčit. Němci využívali rovněž protikomunistického smýšlení budoucích činitelů Velké Británie k líčení Československa jako hnízda bolševismu ve střední Evropě. Ve Velké Británii a Francii navíc ochotně věřili německému ujišťování, že hranice Německa na západě jsou definitivně neměnné, a že německé výboje budou napříště směřovat výhradně na východ proti Slovanům a bolševikům. Na Západě se za těchto okolností pochopitelně nenašel téměř nikdo, kdo by byl ochoten na obranu Československa nasazovat život a snašet útrapy války. Sympatie mnoha lidí na Západě stály naopak na straně německých útočníků.

Další okolností, mající vliv na rozhodování prezidenta Beneše v kritických dnech září roku 1938, byla skutečnost, že Československo by nebylo napadeno toliko

Německem, nýbrž i Maďarskem a Polskem. Prakticky neexistovala možnost, jak se takové přesile ubránit.

Jedinými, kdo i za tohoto stavu věci nabízel pomoc, byli Rusové. Ruská pomoc však měla několik dost podstatných háček. Rusové ve vztahu k Československu sledovali především svoje vlastní zájmy. Rusko se německou expanzí oprávněně cítilo ohroženo samo. Československého území Rusové hodlali využít jako výhodné předsunuté obranné postavení. Druhým závažným problémem se stala otázka, jak do Československa ruská vojska vůbec dopravit. Československo a Rusko neměly společné hranice. Polsko přepravu ruských jednotek po svém území pochopitelně odmítlo. Jednání s Rumunskem zase postupovala pomalu kvůli ostře nepřátelským vztahům Ruska a Rumunska, zavinenými územními spory o Besarábii. Do začátku německého útoku by se ztěžila podařilo na československé území dopravit potřebné množství ruských vojáků a bojové techniky. Ruská pomoc byla odmítnuta i z důvodů neblahých důsledků jejího přijetí po stránce propagandy. Němci by ruskou pomocí vydávali za potvrzení svých výmyslů o Československu jako bolševickém vědu střední Evropy. **Dokončení na straně 2**

Štvanice proti Benešovi

Dokončení ze strany 1

Na Benešovo rozhodnutí o podrobení se mnichovskému diktátu měl rozhodující vliv jeho správný odhad budoucího vývoje. Beneš znal Němce natolik, aby pochopil, že Německo se v důsledku své nenasytnosti dříve či později dostane do války, v níž bude muset osamoceně čelit celému světu, a kterou tudíž zákonitě prohraje. Německá porážka pak bude znamenat obnovu Československa v původních hranicích. V zájmu Československa tedy bylo, aby se Němci do velkého válečného konfliktu proti všem dostali co nejdříve. Za mezinárodněpolitické situace v září roku 1938 by útok na Československo velkou válku nevyvolal, naopak by došlo k jejímu nežádoucímu posunu do pozdější doby. Tento odklad by Němcům poskytl dostatek času k tomu, aby si poměry v Čechách a na Moravě nerušeně upravili podle svých představ. A Němci provedené změny by se mohly stát nevratnými. Obrana Československa by navíc znamenala obrovské ztráty na lidských životech a celkové zničení celé země. To by Němcům uskutečnění jejich záměrů na "konečné řešení" prostoru Čech a Moravy jedině usnadnilo.

Pokud si tedy uvědomíme, před jaké skutečnosti byl prezident Beneš v době Mnichova postaven, těžko mu jeho rozhodnutí můžeme zazlívat.

Jako další záminka pro očerňování prezidenta Beneše slouží jeho podpis československo ruské smlouvy o přátelství a spolupráci v roce 1943. Podpisem této smlouvy prý Beneš z poválečného Československa učinil vasalský stát Ruska. Podobná tvrzení ovšem patří do říše báhorek. K proměně Československa v ruského vazala podepsáním smlouvy o přátelství a spolupráci rozhodně nedošlo. Vasalským státem Ruska se Československo stalo teprve po převzetí moci komunistickou stranou.

Demokraté škodí této republice, to já podporovat nebudu!

Již delší dobu odsuzují politiku sociální demokracie a sledují, co dělá ve vládě. Nelíbí se mi, že jejich názory považují za názory voličů. Nikdo z občanů, kteří jim dali své hlasy ve volbách, snad s výjimkou prominentů a nových zbohatlíků, kterým jejich politika vyhovuje, jim nedal mandát k tomu, aby vládli na náš území. Vidím to kolem sebe.

Nová snůška zákonů je v tom jen usvědčující. Neustále se snaží vyzdímat z lidí co nejvíce peněz, jen aby se oni měli dobře. Vůbec jim nevádí, že lidé jsou vystěhováváni na ulici bez náhradního ubytování, protože nemají a nájem, že jsou lidem exekučně zabavovány věci nezákonně. Exekutor se vloupá do zamčeného bytu a nikoho se neptá, zda se jedná o majetek soudně stíhaného a v jaké hodnotě, klidně to zabaví, i když se jedná o byt na kontaktní adrese, kde dlužník žádný majetek nemá.

Klidně nechají umírat lidi, ke kterým přijede sanitka bez lékaře, na operace se čeká dlouhé měsíce, ale přesto se likvidují nemocniční lůžka, zdravotnický personál i celé nemocnice.

Hrůza pomyslet na to, co nás čeká. Neustálé zdražování potravin, ostatních výrobků i služeb. Nejdříve zásluhou zrušení haléřů, pak zvýšením DPH na 22% a po vstupu do EU další zdražení k vyrovnání s Evropou. Současně budeme víc platit za nájemné, vodu, plyn, elektřinu, což se samozřejmě promítne do dalšího zdražování všeho a všude, protože benzín a nafta je základem dopravy a ta je zase podstatná pro veškerou výrobu a obchod. Tahle vláda, ve které dominuje soc. demokracie nezná nic jiného než zdražovat! Sami ze svého se však nevzdají ani koruny. Jejich platy jsou neohrázně vysoké, někteří berou dva i tři platy, za poslance,

K sjednání smlouvy mezi československou zahraniční vládou a Ruskem Beneš přiměl vývoj na válečných frontách roku 1943. Otevření účinné druhé fronty proti Německu ve Francii Velká Británie a USA stále odsouvaly; Angličané z důvodu slabosti; Američané pak zase ve skutečnosti považovali za hlavního nepřítele Japonsko, byť se vedoucí představitelé Spojených států slovně hlásili k prioritě války proti Německu. V roce 1943 stále ještě rozhodující tíhu bojů proti Německu neslo Rusko. Zároveň začínalo být zřejmé, že v důsledku neustálých odkladů vzniku západní fronty střední Evropu obsadí právě ruská vojska. Pochopitelně se dalo předpokládat, že Rusové vítězství nad Německem následně nálezitě využijí k úpravě středoevropských poměrů podle svých potřeb. Něčeho podobného se prezident Beneš bezpochyby obával. Beneš zároveň správně předpověděl, že Německo se dříve či později z porážky vzpamatuje, a slovanské národy ve střední a východní Evropě budou znovu čelit německému "Drang nach Osten". Beneš si navíc dobře uvědomoval, že politika Západu bude mít i v budoucnu sklon k mnichovanství. Tudíž na pomoc Západu proti Německu nebude možno se spoléhat ani nadále. Jedinou nadějí pro obranu proti Němcům se za těchto okolností může stát případná pomoc Ruska. Snaha o ochranění Československa před ruským hegemonismem, a zároveň potřeba získání ruské pomoci proti Němcům v budoucnu Beneše nutila do rozehrávání složitých diplomatických manévřů. Součástí těchto diplomatických manévřů se stala i smlouva o přátelství a spolupráci s Ruskem. Benešovo diplomatické úsilí však bohužel nepřineslo žádoucí výsledky. Mezinárodněpolitické okolnosti se ukázaly jako příliš nepříznivé.

Jako pravděpodobně nejoblíbenější záminka pro špi-

za ministra, nebo za nějakou další funkci jako předseda nějakého výboru či dozorčí rady. Měsíční příjmy 150 200 tisíc nejsou výjimkou. A to si ještě odhlasovali další výhody, levné bydlení, příplatky na stravu, jízdné, používání služebních aut a mobilů, včetně nemocenských ve stejné výši již od prvního dne.

Zcela jiný zákon ovšem odhlasovali pro lidi první tři dny nemocenského nic a pak podstatně méně. Prý to lidi zneužívají. Důkazy ovšem žádné! Vždyť je to všechno strašně nemorální, sprostě!

Jak lidé nemají vzpomínat na komunisty, kdy něco takového nebylo vůbec možné! Sám jsem klidně uživil manželku a dvě děti a to jsme ještě jezdili k moři. Dvě třetiny zaplatilo ROH. Mzdy nebyly nijak závratné, ale potraviny, ty byly laciné. Kdo by tehdy kupoval dvě, tři rajčata, jednu okurku, tři jablčka, jeden banán. To vše se bralo na kila!

Politika demokratů je otfesná. Není rozdílu, zda se jedná o politiku levicovou nebo pravicovou. Nechápu jak levicový demokrat, zastávající dělnické zájmy může provádět politiku škodlivou většině národa. Rozprodal majetek cizincům, kteří nám tu poroučí, omezovat práva odborů a v mezinárodní politice podlézat Západu, který nás má za svou kolonii. Už jen ten rozdílu. Dříve nás Moskva neustále pobízela, dělejte víc, stále víc, ale podniky byly naše. Dnes nás z Bruselu komandují: to smíte a to ne! Omezujte výrobu, zemědělství, obchod, zavírejte doly, školy, nemocnice, máte toho moc, propouštějte lidi, privatizujte, všechno kupujte jen od nás! Tak takovou politiku už podporovat nebudu! Dám se ke Sládkovi!

Petr Kučera, Brno

Národnost

Mezi balíkem reklamních letáků jsem ve schránce na poštu našel také magazín "Pardubický kraj 2003", který vydává krajský úřad. Je zadarmo, protože vlastně je to také víceméně propagační tiskovina. Více propaguje členy "Rady Pardubického kraje" v čele s hejtmanem; méně potom ba nepatrně (téměř vůbec) se zabývá těžkostmi postihujícími řadové občany.

Mezi údaji informujícími kolik je v kraji bazénů, stadiónů, kin či ekonomických subjektů zaměstnávajících lidi, mezi čísly uvádějícími, že v minulém roce bylo více manželství rozvedeno než uzavřeno, a mezi údaji o tom kolik je v kraji obcí "s rozšířenou působností" nebo "s pověřeným obecním úřadem" (nechápu proč si název "středisková obec" vysloužil tolik posměchu) mě upoutaly zejména údaje o národnostním složení obyvatelstva. Rómská národnost je mezi více než pěti sty tisíci obyvateli zastoupena počtem 447 jedinců.

V první chvíli mně napadlo, že kraj je prakticky bez cikánů, neboť zhruba tolik je jich ve vedlejší obci. Potom jsem si pomyslel, že je to asi chyba tisku, teprve po chvíli mi došlo, že to jsou jen ti, kteří se k rómské národnosti "hlásí".

Přihlášení se k libovolné národnosti je jednou ze "svobod", kterou nám přináší "demokracie" v podání demagogů. Ono totiž takové gesto benevolence nic nestojí, snad jen ten všeobecný "bordel" je o něco větší. Ale co na tom záleží? Vždyť ve zmatku se leccos ztratí, což odjakživa dovedli vládcí využít ve svůj prospěch.

Myslím, že kdyby se u jmen (včetně těch původních) politických, mocenských, podnikatelských či uměleckých "elit" u nás (i jinde) uvedla národnost skutečná, tak by se většině opravdových Čechů a Moravanů "protočily panenky". Možná by pak byli obezřetnější při jednání s nimi a uvážlivější i při volbách.

Josef Kořínek

není prezidenta Beneše slouží jeho postup při řešení vládní krize v únoru roku 1948, která vyústila v úplné převzetí moci KSČ. Mohl ale Beneš nějakým účinným způsobem komunistům v uchvázení moci zabránit? Sotva. Beneš měl v únoru 1948 velmi málo lidí na důležitých místech, o něž by se mohl při opatřeních proti nástupu KSČ opřít. KSČ dokonale využila propagandistický účinek osvobození Československa komunistickými Rusy k jednoznačnému vítězství ve volbách v roce 1946 a k ovládnutí rozhodujících pozic ve státní správě, ozbrojených silách a v bezpečnostních sborech. V únoru 1948 KSČ ještě stále disponovala značnými sympatiemi mezi obyvatelstvem, zvláště pak mezi mladými lidmi. Komunistům se navíc podařilo z různých kariéristů vybudovat početné páté kolony i v nekomunistických politických stranách. Právě tyto páté kolony sehrály rozhodující roli v únorových událostech. Demise demokraticky smýšlejících ministrů se vlastně stala přesně tím, co KSČ potřebovala. Odstoupení ministři obratem nahradili příslušníci prokomunistických pátých kolon. Prezident Beneš byl postaven před hotovou věc, v podstatě ani neměl možnost legálním způsobem zasáhnout. Postup mimo rámec platných zákonů zase hrozil vypuknutím občanské války. Té se Beneš velmi obával. Při daném rozložení sil by občanská válka stejně skončila vítězstvím komunistů, a navíc by Rusům poskytla příležitost k ozbrojenému zásahu. Beneš se chtěl občanské válce vyhnout i z dalšího důvodu občanský boj mezi občany jednoho státu navzájem znepřátelí a rozdělí lidi na mnoho generací. Pak se obtížně dosahuje celonárodního konsensu i v nejjednodušších záležitostech. Beneš si přál, aby lidé v Československu z komunistických iluzí vystřízlivěli v klidu, bez krveprolití, které by osudově zatížilo budoucnost.

Prezidentu Benešovi tedy jeho rozhodnutí o přijetí mnichovského diktátu a jeho postup v únoru roku 1948 nemůžeme vyčítat. Konečná rozhodnutí v těchto případech Beneš přijal vždy po důkladném zvážení všech okolností a možných důsledků.

To však neznamená, že si Beneš nezaslouží kritiku za jiné chyby. S Benešovým jménem jsou spojeny některé územní ztráty československého státu. Jedná se o odstoupení většiny Těšínska a části Oravy a Spiše Polsku v roce 1920. Beneš se ani nepokusil zabránit odtržení Podkarpatské Rusi od Československa na přelomu let 1944 a 1945. Na Benešovu obranu je v tomto případě nutno konstatovat, že náhled Čechů, Moravanů a Slováků na Podkarpatskou Rus nebyl za první republiky zrovna příznivý. Mnozí lidé pokládali Podkarpatskou Rus za území, které bylo v roce 1919 k Československu připojeno, aniž by o to zrovna někdo stál. Všeobecně se předpokládalo, že Podkarpatská Rus bude součástí Československa pouze dočasně, než se najde nějaké jiné řešení. Teprve ve třicátých letech se vztah k Podkarpatské Rusi začal měnit. Lidé postupně začali Podkarpatskou Rus pokládat za integrální součást Československa. Benešovou chybou se stala i neochota využít drtivé porážky Německa ve druhé světové válce k znovuzískání některých území, zabraných Němci v minulosti. Přímou se nabízel některé oblasti v Kladsku, a na Opavsku a Ratibořsku. Tyto chyby pochopitelně horliví bojovníci proti "vyhnání" sudetských Benešovi nijak nevyčítají.

Štvanice proti Benešovi mají v podstatě širší význam. Očerňování Beneše má pomoci změnit viníky zla v nevinné oběti a z obětí udělat zločince. Pokud strůjcem protibenešovských kampaní jejich propagandistické záměry vyjdou, budou naše země čekat velmi těžké zkoušky.

Pavel Procházka

USA v úzkých

Americké a britské okupační jednotky jsou v Iráku každý den vystaveny ozbrojeným útokům odbojářů

Současným vedoucím představitelů Spojených států se podařilo neuváženým rozpuštěním války proti Iráku svoji zemi vmanévrovat do velmi povážlivé situace. Americké a britské okupační jednotky jsou v Iráku dennodenně vystaveny ozbrojeným útokům odbojářů. Mnoho odbojářů přitom pochází z řad muslimských fanatiků, kterým boj proti americkým okupačním silám poskytl vítanou příležitost k uplatnění islámské svate války džihádu. Konečné vítězství na Iráku se Američanům ztrácí kdesi v neohlednu. Spojeným státům se ani nedaří obnovit vývoz irácké ropy. Z Iráku se dnes vyvážá méně ropy, než před zahájením americké irácké sanke, které produkci silně omezovaly. Dnes patří ropovody mezi oblíbené cíle útoků iráckých záškodníků. Iráčané rozhodně nejsou ochotni nechat Američany krást jen tak jediné bohatství své země.

K oslabení odporu Iráčanů nepomohla ani vražda synů prezidenta Saddáma Husajna Udaye a Kusaje. Zvláště když je každému zřejmé, že Američané Saddámovy syny nezabili proto, aby je tak potrestali za jejich zločiny, nýbrž proto, aby zastrašili irácké obyvatelstvo. Američtí generálové stále vydávají ozbrojený odpor Iráčanů za dílo jakési hrstky stoupenců prezidenta Saddáma Husajna, ačkoliv stále více lidí na světě chápe, že odboj proti americké okupaci má s výjimkou oblasti Kurdistánu podporu prakticky veškerého obyvatelstva Iráku.

O tom, že si Spojené státy v Iráku nestojí zrovna nejlépe, svědčí i nápadné ochladnutí zájmu západních firem o možnost se podílet na obnově dobyté země. Ještě začátkem léta západoevropské firmy škemraly u Američanů o přenechání části zakázek. Dnes už západní Evropa o podnikání v Iráku příliš nestojí. Mnohým došlo, že díky iráckému odboji by mnohé investice mohly do slova a do písmene skončit ve vzduchu.

Spojené státy postihly v souvislosti s Irákem i další rány v oblasti propagandy. Americký prezident Bush byl nucen před celým světem přiznat, že mezi prezidentem Saddámem Husajnem a muslimskými teroristy nikdy žádné spojení neexistovalo, byť se americká propaganda po dva roky tímto údajným spojením zaklínala. Šéf zbrojních inspektorů OSN Hans Blix zase připustil, že všechny irácké zbraně hromadného ničení byly zničeny v souladu s rezolucemi Rady bezpečnosti OSN už v roce 1991. A že všechny zprávy o těchto zbraních, které musel Irák na nátlak USA předložit OSN, se zakládaly na pravdivých údajích. Vedoucí představitelé USA a Velké Británie tudíž vědomě falšovali skutečnost, když tyto zprávy označili za lživé. Americkým

propagandistům dnes při zdůvodňování války proti Iráku už zbývá jedině heslo "silnější je vždycky v právu".

Pokračující irácký ozbrojený odpor má velmi zdrcující účinky na bojovou morálku amerických a britských okupačních vojsk. Převládajícím pocitem těchto vojáků se postupně stává neustálý strach z nečekaného útoku z neznáma, neboť nepřítel je všude a zároveň nikde, provázený obavou o holý život. Většina amerických vojáků v Iráku dnes už touží po jediném aby z Iráku vyvázla živá. Za těchto okolností začínají vedoucí představitelé USA hledat způsoby, jak zabránit dalšímu zabíjení amerických vojáků, a přitom zachovat Irák v područí Spojených států. Zde je nutno hledat příčinu posledních návrhů USA na větší úlohu OSN. Podle představ Američanů by úlohu okupačních vojsk přinejmenším zčásti převzaly jednotky OSN pod americkým velením. Jinými slovy, v zájmu udržení nadvlády USA na Iráku by v boji proti záškodníkům umírali vojáci jiných zemí. Tento návrh se pochopitelně setkal u představitelů ostatních států ve světě s chladným přijetím. Pochopitelně s výjimkou některých vzorově servilních proamerických režimů. Zmíněný návrh nicméně potvrdil, do jaké kaše už USA stačily válkou v Iráku zabřednout. I těm nejtupějším americkým politikům začíná docházet, že Spojené státy zase jednou začaly válku na nesprávném místě, a to ještě ke všemu z důvodu malicherné ctižádosti některých vedoucích představitelů.

Nastalou situací mohou Američané řešit v podstatě dvojím způsobem. Špatným a ještě horším. Jednak mohou v zájmu zachování tváře v Iráku válčit, umírat, a finančně krvácet do nekonečna. Anebo připustit porážku, a z Iráku odejít. V tom případě ovšem Spojeným státům hrozí, že bude rozbit mýtus o jejich neporazitelnosti. To by představovalo ohromné povuzbení pro národy, nespokojené se současnou americkou dominancí nad světem. Dost možná by následovaly vzpoury proti novému světovému pořádku na tolika místech zároveň, že by jejich potlačení už nebylo v moci USA. Porážka v Iráku by mohla v konečném důsledku pro Spojené státy znamenat totéž, co pro Rusko znamenalo vyklizení Afghánistánu. Začátek procesu vedoucího ke ztrátě postavení provaldět světové mocnosti a následné zhroutilí sféry velmocenského vlivu. Porážka USA v Iráku by však zároveň měla za následek takový nápor muslimského expanzionismu a fanatismu, jaký ještě dějiny nezažily.

Pavel Procházka

Bratři Kennedyové, Joseph, John Fitzgerald, Robert a Edward, Patřili do rodiny považované v USA za jednu z nejvlivnějších, nejbohatších, ale i nejtragičtějších

Otec rodiny, vnuk chudých irských přistěhovalců do Ameriky to dotáhl na miliardové jmění. Byl nejen úspěšným finančníkem, ale i politikem a získal několik vládních funkcí. Jeho největší přání se mu však nesplnilo, stát se po Rooseveltovi prezidentem.

Čeho nedosáhl sám, měli dokázat jeho synové. Nejstarší JOSEPH byl cílevědomě vychováván pro politickou kariéru. Za druhé světové války sloužil jako letec a zřítel se nad kanálem La Manche. Na jeho místo nastoupil JOHN FITZGERALD. Po jeho tragické smrti v Dallasu nebylo pochyb, že řada přišla na ROBERTA.

JOHN FITZGERALD po odchodu z armády v roce 1945 plánoval akademickou nebo i novinářskou kariéru, ale otec pěstoval ve svých dětech silnou touhu po úspěchu a dbal, aby se všichni angažovali v politice. John se tedy stal členem Sněmovny reprezentantů, pak Senátu a v roce 1960 vyhrál prezidentské volby. Stal se nejoblíbenějším prezidentem USA, zosobňujícím mládí, naději, úspěch, odvahu i energii. Spolu se svou okouzující manželkou a dvěma dětmi tvořil ideální manželský pár. Kennedy se stal velkou postavou Ameriky. Pokračoval v odkazu prezidenta Roosevelta a to se mnohým nelíbilo. S odstupem času se ukazuje, že jeho působení v Bílém domě nebylo vždy přijímáno kladně. Pokračoval v agresivní politice proti Vietnamu a Kubě, byl stoupencem zrovnoprávnění černochů, bylo mu přičítáno za vinu, že během "karibské krize" zradil americké zájmy, jak prohlašovali američtí patrioti, i když světová veřejnost naopak oslavovala, že Kennedy vlastně zachránil světový mír, když přinutil Chruščova, aby stáhl sovětské rakety z Kuby. Podmínkou ovšem bylo, že USA odstraní zase své rakety z Turecka. Toto bylo drženo dlouho v tajnosti, ale Pentagon věděl své. Také mafie se nechala slyšet, že jim Kennedy vadí. Společně s bratrem Robertem, ministrem spravedlnosti v jeho vládě, podnik řadu úspěšných kroků proti zločinnosti a odhalil řadu kontaktů podsvětí vedoucích k FBI.

Nastal 22. listopad roku 1963. Krátce před polednem nastoupil prezident J.F.Kennedy s manželkou Jacque-

line a doprovodem do otevřeného auta na letišti v Dallasu, přestože byl údajně varován. Pomalou jízdou ulicemi města v rámci nové volební kampaně zdravil jášající dav. Půl hodiny po poledni se ozvaly výstřely. Zasažený prezident se sesunul do náručí své manželky. Současně byl zasažen i guvernér Connally, který seděl s Kennedym ve voze. Prezident nedlouho poté v místní nemocnici zemřel. Dodnes, i po tolika letech, je jeho smrt obestřena tajemstvím, kdo vlastně střílel. Policie sice dopadla již za dvě hodiny po činu údajného vraha Lee Harvey Oswalda, ale za dva dny, před zahájením soudního procesu jej přímo v budově policie zastřelil majitel nočního klubu Jack Ruby. Nikdo mu v tom nedokázal zabránit. Vyšetřovací komise uzavřela šetření, aniž by přihléla ke všem závažným svědectvím, že jediným vrahem prezidenta byl Oswald a že jednal na vlastní pěst!

Zvláštní komise Sněmovny naopak došla k názoru, že se jednalo o spiknutí širšího rozsahu, uváděla, že se atentátu zúčastnilo více střelců a upozornila též na nesrovnalosti údajů z pitvy prezidenta, na jejich neúplnost, některé dokonce chyběly. Celá aféra se stala předmětem řady spekulací a dohadů. Jeden z natočených filmů dokonce veřejně naznačil, že se Kennedy stal obětí spiknutí Pentagonu a FBI ve spolupráci s mafií.

Velké dohady se točily okolo počtu výstřelů, svědkové tvrdili, že slyšeli tři, čtyři i více ran, z několika stran. Oficiální výsledek přiznal tři výstřely, tři zranění, jediného pachatele.

Později byl natočen film, který dokazoval, že Oswald neměl s atentátem nic společného. Americká mafie se chtěla zbavit prezidenta za každou cenu. Navázala spojení s mafií v Marseille, se šéfem korsického gangu. Byli vybráni tři teroristé: Lucien Sarti, Sauver Pirotti a Robert Bocognani. Film podával svědectví, že FBI i některá nejvyšší místa v USA o těchto zabitých věděla, ale všemožně se snažila zahladit všechny stopy a důkazy, protože by jinak nemohla být přijata zpráva vyšetřovací komise o Oswaldovi. Účast mafie na atentátu dokresluje i skutečnost, že Jack Ruby, který Oswalda zastřelil v budově policie a před jejich zraky,

byl majitelem dallaského nočního podniku, pocházel z Chicaga, kde byl členem bandy Al Capona.

Několik dní po atentátu v Dallasu svolal starý a již ochrnutý otec Kennedy všechny příslušníky klanu a rozhodl, že na prezidenta USA bude kandidovat ROBERT!

ROBERT KENNEDY znovu vyvolal ducha svého mrtvého bratra. Stal se idolem mladé generace a stejně jako jeho bratr John získával velké sympatie nejen zásluhou jakéhosi osobního kouzla, ale především pro svou politiku, kterou bylo možno označit za velmi realistickou. Tato politika mu však vynesla i nenávisť a nakonec i smrt. Za krátkou dobu průzkumy zjišťovaly, že Bobby Kennedy, jak mu jeho příznivci říkali, je v USA populárnější než samotný prezident Johnson. Jeho horlivost a nesmiřitelnost proti rasové diskriminaci i proti zkorumpovaným odborům mu vynesly pověst tvrdého a nekompromisního muže, který sice vždy hájil a bránil dobro, ale tím se právě stal pro mnohé Američany a to i na nejvyšších místech nebezpečný. "Bobby", jak mu už říkala celá Amerika horlivě pokračoval v odkazu svého staršího bratra, jako ochránce svobody, rovnosti a lidskosti. Všude, kde se objevil, byl jeho vůz obklopen nadšenými stoupenci, skandující jeho jméno. Jakýsi magnetismus, který vyzářoval z jeho bratra Johna, zářil z Bobbyho ještě intenzivněji. Projevoval málo respektu k velkým hospodářským šéfům USA, agitoval pro spolupráci s Východem, byl proti bombardování Vietnamu, na četných setkáních s občany vyzýval: "Pomozte mi vést Ameriku k novým úspěchům". Měl tytéž gesta, stejný styl řeči, nesmírně podobný svému populárnímu bratrovi.

Zvítězil v primárních volbách v Kalifornii, v Jižní Dakotě, 5. ČERVENA 1968 měl velký předvolební projev v hotelu Ambassador v Los Angeles. Obrovský úspěch. Několik minut nato, byl těžce zraněn několika výstřely z bezprostřední blízkosti. Stal se obětí vraha, stejně jako jeho bratr John. Vyvstala další otázka, zda útočník Sirhan Bishara je šílenec, nebo najatý vrah? Střílel sám, nebo patří ke spiknutí?

Bobby chtěl převzít vedení země, která se od tragic-

kého dramatu v Dallasu potácela od krize ke krizi a hrozila vyvolat chaos a anarchii. Situaci ještě více vyhrotila další zákeřná a zbabělá vražda v Memphisu, kde byl zastřelen dr. Martin Luther KING. Znovu se rozhořela pohnutá rasová nenávisť. Rabující a pálící černoši táhli od města k městu. Prezident Johnson musel z okna své kanceláře přihlížet, jak v jeho hlavním městě hoří celé domovní bloky. John a Robert Kennedyové chtěli novými zákony o občanských právech nastolit tolik potřebný klid a pořádek v celé Americe.

"Převzal jsem pohnutí svého bratra". 5. června 1968 pochodeň zhasla. Výstřely na bratry Kennedyovi jen prokázaly, že ani nejbohatší země světa nedokáže potlačit násilí, které se obrací i proti jejím nejvýznamnějším občanům.

EDWARD KENNEDY, rovněž úspěšný politik a senátor. I on byl předurčen kandidovat na prezidenta. I on, jako jeho bratři získal pro svou politiku mnoho příznivců. Jednoho dne řídil v opilosti, údajně, auto a spadl do bažin. Jeho sekretářka při tom zahynula. Tím skončila jeho politická kariéra.

Závěrem několik vět o manželce prezidenta J.F.Kennedyho JACQUELINE.

Podle knihy Davida Heymanna byl natočen třídílný seriál "Žena jménem Jackie". Divákům je předkládán příběh nadějně novinářky, pocházející z průměrných poměrů, přes její cestu do Bílého domu, tragické okamžiky v Dallasu, až po její odchod z USA. Tak jak byla přijímána jako "první dáma USA, stala se zrádkyní, když se provdala za řeckého miliardáře Onassise, kterého Amerika nenáviděla. Zklamání Jackii neodkázal druhý manžel téměř nic ze svého hvězdného majetku. Jacki pak žila se svým posledním přítelem v ústraní, pro veřejnost ani pro novináře nebyl nijak zajímavý. Poslední tečku za svým životem měla udělat až její vlastní autobiografie, kterou ale těsně před svou smrtí podminila datem plnoletosti svých vnoučat.

Nad mnohými fotografiemi si pamětníci dnes již jen povzdychnou: "A Jacqueline byla tak krásná..."

Z různých (materiálů)

Peška

Cestování

Při různých příležitostech slyším přiznání lidí k jejich zálibě v cestování. Většinou to bývá vyslovováno s hrdoostí, jako by se jednalo o nějaký bůhvíjak vznešený rys v charakteru osoby.

Domnívám se, že tak jako spousta jiných počinů v současné době je i cestování v pojetí mnohých z nich spíše jen takovou prestižní záležitostí, přihlášením se ke třídě úspěšných, a jelikož se dnes úspěšnost poměřuje hlavně ne-li pouze penězi, tedy také určitým způsobem pochlučení se bohatstvím.

V době nepřilíživě vzdálené snad jen přes tři, čtyři generace pohlíželi řadoví občané na cestování úplně jinak než dnes. Cizinu blízkou i vzdálenou poznávali zejména prostřednictvím písemných a obrazových materiálů od profesionálních cestovatelů; potvrzení toho pak hledali ve vyprávění lidí "světských", takových, kteří cestovali za obživou, přičemž poznávání či poučení bylo spíše jen takovým vedlejším produktem; dost pozorně bylo nasloucháno i bývalým účastníkům války (vždy si rád vzpomenu na vyprávění mého dědečka o Itálii). Buržoazní bohatci včetně zbohatlíků z řad měšťáků si dopřávali spíše než cestování v pravém smyslu slova spíše pobyt v některém "vyhlášeném" lázeňském středisku, neboť to patřilo "ke společenské úrovni".

Rozhodně nejsem jak by se mohlo snad zdát odpůrcem poznávání čehokoli v světě prostřednictvím cestování. Jenže ať dělám co dělám, nedovedu si vůbec představit, k jakému rozvoji někomu poslouží opakované pobyty "na Kanárech" či v Thajsku nebo podobné zemi, když původního tam lze spatřit jen žalostně má-

lo. To, co snad může připadat exotické, je převážně jen pro komerční účely upravená fraška, lželi komerční vůbec nazvat přisprostlé kšeftaření, jež je více než kdy jindy fenoménem ničícím přirozený, postupný a nenásilný vývoj.

Slyšel jsem, že v každém okamžiku plynoucího času je na cestách v letadlech více než sto tisíc lidí. Staví se leťadla schopné pojmut pět tisícovek cestujících, které je dopraveni během několika hodin na "druhý konec světa". Za čím se tak všichni ženou? Co tak důležitého nutí lidi narušovat již tak chatrnou vrstvičku ozonu chránící Zemi před poškozením, ba zničením? Z jakého důvodu mají "normální" obyvatelé planety včetně zvířat a přírody trpět důsledky způsobenými snobsky bezohledným hltáním zážitků "rozcouranými" egoistickými cestovateli?

Nemoci a parazité z říše živočichů i rostlin jsou stále se zrychlujícím tempem roznášeny do prostředí, které není na to připravené; nejímá je tomu i v případě zvyků, náboženství a politických ideologií. Chaos a znemravenění je výsledkem té, některými společenskými kruhy vítané, globalizace.

U nás se po "listopadu" stalo cestování výrazem svobody. Nutno dodat, že onu svobodu získali téměř výhradně jen darebáci a podvodníci všeho druhu, včetně jejich propagátorů, podporovatelů a přísluhovačů z řad umělců; ti k tomu svému konání dostali ve sdělovacích prostředcích prostor takřka neomezený.

Josef Kořínek

Ve zkratce Vedra

Francouzští ministři čelí obvinění, že víc než 5 tisíc lidí zemřelo vinou veder. Chtějí se ubránit tím, že pro postižené nebyla místa v nemocnicích, proto nemohli být ošetřeni. Po těchto zkušenostech vyspělých zemí se můžeme "těšit", že v mimořádných dobách též budeme umírat bez pomoci? Zdá se, jako bychom k tomu již pomalu ale jistě šplli.

A je to!

Hormonální antikoncepce je škodlivá a zavrženíhodná, protože ohrožuje zdraví ženy. Mám informace, že je spojitost mezi používáním hormonálních antikoncepčních prostředků a třeba rakovinou...

A vím, že nemalá část homosexuálů by byla schopna se léčit, pokud by chtěla. Mně jde ale o to, že se registrované partnerství snaží napodobovat rodinu, která je přece něco úplně jiného.

JUDr. Ing. Jiří Karas, poslanec PS PČR KDU-ČSL

... a tak to vidím já

Obraz osmý

Zvykli jsme si označovat za opačnou stranu mince k zábavě a volnému času - práci. Samotné slovo bylo neustálým opakováním a propagandou zprofanováno, aby se člověk bál je vyslovit. Já musím přiznat, že mně ne toto slovo, ale jeho obsah, provázal celý život, a to nikoliv ve zprostředkované podobě. Děda byl mimo jiné i zručný zedník a měl bavilo stavět domky a malé pevnosti z malty a betonu již jako malého. Poprvé jsem byl na brigádě (opět takové nepopulární slovo) po skončení základní školy. Měsíc jsem pracoval v lomu v Pěčíně. Každé ráno lokálkou nahoru do hor, večer zpátky. Nevím ani, zda mohu použít slova pracoval, Krumpáč a lopata byly tím nelehčím nářadím tam používaným a já jsem musedl pro nezaujatého pozorovatele vypadat spíše jako jejich přivěsek. Ta dílna mnohdy vyvolávala až pocit fyzické nevolnosti.

Nebyl to zvyk, ale spíše nouze, která naučila Dalibora housti, a mě přivedla k pravidelné práci o sobotách a nedělích. Nemohu křivdit rodičům a nechat bez vysvětlení slovo nouze. Nikdy jsem skutečnou nouzi netrpěl a výtěžek práce nebyl nikdy určen na krytí základních potřeb. Spíše umožňoval získat věci, které by přece jenom byly pro rodiče zátěží a mnohdy i zbytečnou.

Zůstal jsem věrný kameni a dláždil jsem chodníky a ulice v podhůří Orlických hor. Dodnes se jistě ta dlažba zachovala, nic výjimečného, ale kus potřebné práce. Mzda nebyla špatná a na zábavu zbylo času dost. Pokud by se někdo pozastavil nad tím, že nehovím o čase potřebném na učení a přípravu do školy, musím připustit, že mi právě tento druh činnosti nikdy příliš času nezabral ani později na vysoké škole. Prostě to tak nějak šlo, celkem snadno a bez větších námahy. I když občas problémy rozhodně byly. Měl jsem a ještě mám jednu, alespoň podle oficiálního hodnocení nepěknou vlastnost. Beru buď vše, nebo nic. Ve školní mluvě jedna, nebo nic. Nikdy jsem nerozlišoval mezi dvojkou nebo trojkou. S jedničkou jsem byl spokojen, ale to ostatní se od pětky dalo jen obtížně rozlišit. V letech nedávných minulých byla tato vlastnost v komplexních hodnoceních nazývána nezdravou ctižádostí. Nyní se slovník trochu změnil, ale podstata zůstala stejná: pokrytecká a ubohá. V minulosti i dnes může být ve vedení a zasahovat do veřejných záležitostí jen ten, kdo má strýčka, kamarádíčky a dostatečně lokajskou páteř ochotnou ke každé špinavosti, rozhodně ne člověk schopný a ctižádostivý.

Co by si staronová páni počali s někým, kdo má vlastní rozum a neochebnou páteř. S tím by byly jen problémy. Bohužel tento přístup přetrvává i v našem posttotalitním období.

Ale aby od čtení nakonec nebolely ruce, tak to snad už stačí. Dodneška si musím zednické a instalatérské práce udělat sám a zvládnou i šatní skříň. Toto všeumělství je společným rysem asi většiny občanů a je dědictvím období, ve kterém nebyli řemeslníci, nebo byli velmi drazí, takže

Proč a komu vadí zvolení republikána Schwarzeneggera?

Je zcela nepochybné, že i pro tak bohatou zemi, jakou bezesporu je Kalifornie, bude zvolení republikánského guvernéra přínosem. Toto tvrzení nezpochybnil zatím žádný komentátor, ani politolog. Kalifornie je nejbohatší stát USA, přesto se díky dlouholeté vládě „demokratů“ obrovským způsobem zadlužila. Středisko nejpokrokovějších technologií, země nádherného počasí je dnes zatížena dluhem ve výši několika desítek miliard dolarů. K této situaci vedla naprosto bezhlavá politika „demokratů“, kteří spravovali zemi po dlouhých dvanáct let. Veškerá podobnost s naší zemí je jistě náhodná, přesto si však troufám tvrdit, že by i naši chudší a malé zemi, po dlouhé vládě „demokratů“ všech barev jednoznačně prospěla republikánská vláda.

Nový guvernér, téměř náš krajan, se bude muset vypořádat se zmíněným obrovským dluhem ale především bude muset splnit svoje sliby. Nezvyšovat daně, snížit daň z automobilů a zastavit příval „Latinos“, přistěhovalců ze španělsky mluvících zemí, především z Mexika. Všichni mu jistě přejeme, aby s pomocí republikánského prezidenta dokázal udělat v Kalifornii takový kus práce, jako kdysi Ronald Reagan s celými Spojenými státy.

Nebyli by to však novináři, aby opět neukázali svoji

pokryteckou a ničemnou dvoji tvář. Každému soudnému člověku je jasné už podle názvu studií, kdo ovládá Hollywood a právě tak nikdo nepochybuje o tom, kdo vlastní veškerá média. Jasně definovaná lobby. Novináři jsou jen špatně placenou a duševně ubohou smečkou sloužící této lobby a dělající za ni špinavou práci.

Dnešní guvernér byl ještě nedávno miláčkem médií. Dokud hrál v jejich filmech, podle jejich scénářů a pomáhal tak manipulovat veřejnosti, na pokyn lobby jej média chválila. Jakmile však projevil vlastní názor, třeba na homosexuály, přistěhovalce nebo na vlastnictví a historii své rodné země, ihned se stal nepohodlným. Na pokyn z centra jej začali novináři špinit. Snažili se jej zdiskreditovat údajným obtěžováním žen, které si vymysleli poblázněné fanyšky, obviňovat jej z fašismu!!!, z daňových úniků. Úplně stejný scénář, stejná obvinění, stejné výrazy, jako kdekoliv jinde ve světě, kde se objeví člověk s vlastním názorem a jiným původem, než je vyžadován pro členství ve všemocné lobby.

Proto se nedejme zlomit a se znalostí těchto doslova světových poměrů bojujeme dál za naše názory a naše vítězství.

PhDr. Miroslav Sládek

... a tak to vidím já

Jednomu vlastně nic jiného nezbyvalo, než aby si koupil náradí a většinu prací a oprav si udělal sám.

Nevidím příliš velký rozdíl mezi prací fyzickou a duševní. Každá chce schopnosti, přípravu a každá je potřebná. Když někdo povýšeně hovoří o duševní práci jako o něčem důležitějším a úctyhodnějším, vždy se mi to zdá přitažené za vlasy. Podstatnou složkou úsilí každého člověka je i píle. Zmiňují se o ní proto, že mi je protivníky často vytýkána právě píle a je mi za ni spíláno. Podivné obraty či spíše podivná salta.

Bráním já někomu, aby načrtnul základy programu, vymyslel příhodný název, založil politickou stranu, od nevidím do nevidím hovořil s lidmi, ať již na veřejných besedách nebo na uzavřených schůzkách pro členy, denně absolvoval stovky kilometrů ve škodovce, psal, mluvil, rozčiloval se, chválil a kritizoval. Nikomu v tom nebráním, každý to může zkusit, a až to vydrží dva roky takřka nepřetržitě, od nuly vytáhne politickou stranu mezi deset nejsilnějších, a to ne na zanedbatelné pořadí, vydrží spílání a sprosté útoky nepřátel, ať přijde, můžeme si o tom popovídat.

95

Z regionů

Obchvat

Majitelům pozemků na trase plánovaného obchvatu Lysé nad Labem hrozí Středočeský kraj soudem o vyvlastnění. Bylo by to vůbec poprvé, co by se tento kraj k něčemu podobnému odhodlal.

Obyvatelé Lysé nad Labem jsou rozděleni na dva tábory. První chce obchvat co nejdříve, protože centrum města dopravou trpí. Druzí, hlavně ti, kteří žijí v městské části Litol, jsou zase proti. Obchvat by měl být jen 80 metrů od domu. "Obchvat by měl vést kolem města větším obloukem," řekla aktivistka z občanského sdružení Lysin, které proti trase protestuje.

Pralesy

Ačkoliv ministr ŽP v únoru oznámil, že zastaví kácení v posledních pozůstatcích šumavských horských praeslů, Mezinárodní mise expertů varovala, že mimo jiné vinou zásahu v nejpřísněji chráněných, tzv. prvních zónách Šumava nyní nespĺňuje globální standardy pro národní parky. Ministr miní, leč ředitel Správy NPŠ Ivan Žlábek mění. Správa v srpnu sama sobě vydala povolení k dalšímu kácení.

xx

Pitomost či budoucnost?

Poslanci strany lidové přicházejí čas od času s myšlenkami, které dovedou vzbudit zájem veřejnosti. Vedle názorů, které lze označit za protidemokratické, mezi nimi najdeme nápady na první pohled svérázné, leč hodné hlubšího zamyšlení. Prudkou reakci vyvolal jarní návrh poslance Kvapila na zavedení volebního práva pro děti. Poslanci ostatních stran vzácně jednotní, myšlenku většinou označili za nesmyslnou, směšnou či patřící do politického folklóru. Mezi "25 největších pitomín české politiky" ji zařadil Týden. Diskuse plnicí názorové a dopisové rubriky utichla až s nástupem letních veder. Nyní se objevuje opět a vychází od soudců.

V Bundestagu se jedenatřicet poslanců postavilo za návrh, aby volební právo bylo přisouzeno každému od narození. Debata o takové změně je v Německu vedena už dlouho, ale jen v teoretické rovině. Teď se autoři návrhu obrací na spolkovou vládu, aby jej předložila parlamentu. Dále autorka uvádí, proč by se mělo o

tomto návrhu u nás vážně uvažovat. Končí takto: v 19. století liberálové tvrdili, že volit mohou jen majetní a rozhodně pouze muži (ostatně ve Švýcarsku mohou ženy volit teprve od roku 1971). Dnes však potřebujeme demokracii vyšší kvality demokracii genderovou, ekologicky orientovanou. Takovou, která bude brát ohledy na budoucí generace. Český stát nemá rodinnou politiku. Na děti vůbec nemyslí, možná i proto si onen návrh vysloužil jen posměch.

Čtenář uvažuje: Jsou plány vybudovat obchvat v Lysé nad Labem 80 metrů od domu v městské části známou vyšší demokracie, která bude brát ohledy na budoucí generace? A jiné plány na prošípkování celé naší republiky dálnicemi, kterými bude nepřetržitě převáženo neekologickou přepravou, ze všech možných světových stran cizími přepravci, různé zboží? Neměli již tuto vizi Němci a sudetáky milovaný a podporovaný Adolf Hitler?

xx

Rušení nemocnic

Karlovarský kraj má zrušit 102 lůžek ve třech nemocnicích, aby se jim dostalo "milosti"oddlužení dle zdravotních plánů. Postižení chtějí vyvolat dohádovací řízení.

Dopis čtenáře

Vážení,

dovolte mi vyjádřit ve stručnosti několik svých názorů na současnou politiku České republiky a na otázky týkající se vstupu do EU.

Myslím, a snad většina občanů se mnou bude souhlasit, že naše "politická reprezentace" neplní přání občanů. Politikové jsou "demokraticky" zvoleni ve všeobecných volbách. To souhlasí, i když o úplné demokratičnosti by se dalo pochybovat. Politické strany jako byla SPR-RSČ a později Republikáni MS jsou diskriminovány všemi možnými prostředky, ať již finančními, nebo mediální bariérou. Bilboardy a vývěsky Republikánů jsou soustavně ničeny a poškozovány. Naskytá se otázka, v jaké to vlastně žijeme demokracii, když nerespektujeme odlišné názory občanů, kteří věci vidí v zcela jiném světle.

Mnoho občanů má obavy a pochybnosti o prosperitě našeho působení v rámci EU. Lezeme z jednoho chomoutu a z jednoho poddanství do druhého. Jaký jsme to národ, když si neumíme vážně svobody! Uznávám

nutnost a výhodnost hospodářské spolupráce, ale pouze svobodných národů, kterým nikdo nic nediktuje, nenařizuje a nevyhrožuje. Vidím velkou vinu v jednání a chování našich politiků, které považují buď za pochlebovače nebo vyslovené zrádce.

Rakouský premiér W. Schüssel kdysi prohlásil, že rakouská politika se dělá ve Vídni, nikoliv v Bruselu! Bylo to v době, kdy Rakousko, jako člen EU, bylo peskováno za to, že ve volbách vyhrál nacionalista Haider.

Proč nikdo z našich předních politiků neřekne něco podobného: Česká politika svobodně ČR se dělá v Praze a nikde jinde ani v Bruselu, ani v Berlíně ani v Mnichově, sídle Sudetského Landsmanschaftu.

Mne přímo uráží, jestliže našim podnikatelům někdo vzkazuje anebo nařizuje jak mají dbát o hygienu apod. Takových příkladů by se našla celá řada. Jsme vzdělaný, inteligentní národ, který byl veden a vzdělán mnoha velikány našich dějin!

V poslední době nám bohužel chybí národní hrdost a smysl pro čest.

Dr. V. Vaňata, Č. Budějovice

Poděkování

Vážení spoluhraní a příznivci, chtěl bych Vám touto cestou poděkovat za četná blahopřání k narozeninám. Přiznám se upřímně, že díky pokročilému datu tato výročí již delší dobu neslavím. To však nikterak nezmenšuje moji radost z Vaší pozornosti.

Upřímně Váš Miroslav Sládek

Oznámení

Dne 15.11.2003 se od 11 hodin koná krajské setkání členů a příznivců RMS s předsedou naší strany PhDr. Miroslavem Sládkem v klubu restaurace Babylon, Ostrava-Kamenec, Bohumínská 63. Občerstvení zajištěno. Od 15 hodin se poté koná beseda s občany Ostravy.

Zve Krajský výbor RMS

Oznámení MO RMS Příbram.

Pro naše členy a příznivce pořádáme pravidelné schůze, které se konají vždy první úterý v měsíci od 16. hodin v salonku restaurace v Příbrami VI. Bližší informace na mobil. tel. 721 506 708, nebo písemně na adrese Jaroslav Dupák, Brodská 100, 261 01 Příbram VIII a také v naší městské skřínce v Plzeňské ulici v Příbrami I., pronajaté od MÚ Příbram.